

ЦИМИ ДНЯМИ ВІДЙШОВ У ЗАСВІТИ, ВИДАТНИЙ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВЧЕНИЙ-ЕКОЛОГ, ВЕЛИКИЙ ДРУГ УКРАЇНИ, СЛОВАЦЬКИЙ ПРОФЕСОР ІВАН ВОЛОЩУК

Із великим сумом повідомляємо, що 14 травня 2024 року, на 89 році життя, відійшов у засвіти, видатний європейський вчений – еколог, уродженець села Луг Підкарпатської Русі (нині Закарпаття), професор, доктор наук, інженер, Лауреат Міжнародної премії «Согопа Сарпatica» в номінації «Екологія» ІВАН ВОЛОЩУК.

Наукова спадщина, творчий і природоохоронний доробок І. Волощука – глибокі і багатогранні. Він – автор більше двох десятків книжок і монографій, десятка навчальних посібників і близько 400 наукових статей, опублікованих у різних словацьких виданнях і за межами країни. Багато із них перекладені на різні мови, стали великим здобутком міжнародної наукової спільноти.

Ось лише окремі з них. У 1991 році, у співавторстві, він опублікував словацькою, англійською та німецькою мовами цікаву методологічну працю «Rozhovory Ekologii a ochrane prírody», в якій знаходимо наукові терміни, основні поняття в галузі екології та охорони природи, визначення пріоритетних завдань цих наук щодо оптимізації життєвого середовища. У 1999 році під редакцією І. Волощука побачила світ монографія англійською мовою «The National Parks and Biosphere Reserves. The last Nature Paradises». У ній охарактеризовано національні парки, біосферні резервати Угорщини, Словаччини, Польщі, України і Румунії.

Співавторами цієї монографії є також відомі українські природоохоронці Степан Стойко та Федір Гамор.

У 1990-1995 роках Іван Волощук трудився директором Татранського національного парку, а з 1995 до 1999 – генеральним директором Управління народних парків Словаччини.

Далі він працював деканом лісогосподарського факультету Зволенського технічного університету, координатором біосферних резерватів у Татрах. В останні роки – професор факультету природничих наук Університету Матея Бела в Банській Бистриці. А далі перебував на заслуженому відпочинку.

Особливою заслугою професора Івана Волощука є участь у підготовці українсько-словацької номінації «Букові праліси Карпат», яка в 2007 році занесена до переліку об'єктів Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Як визнаний еколог професор Іван Волощук входив до складу різних міжнародних природоохоронних структур. Був членом ради IUSN від Середньої і Східної Європи (2000-2004 рр.), заступником голови Словацького національного комітету МАБ ЮНЕСКО та членом Комісії природних і національних парків, Комісії з менеджменту Міжнародного Союзу охорони природи (IUSN), а також – Європейської федерації природних і національних парків, Президентом Асоціації карпатських національних природних парків і резерватів (ACANAP).

Протягом багатьох років своєї трудової діяльності брав участь у міжнародних науково-практичних конференціях та експертизах з різних природоохоронних проблем, у тому числі в Карпатському біосферному заповіднику .

Численні його статті запам'ятаються і читачам журналу «Зелені Карпати».

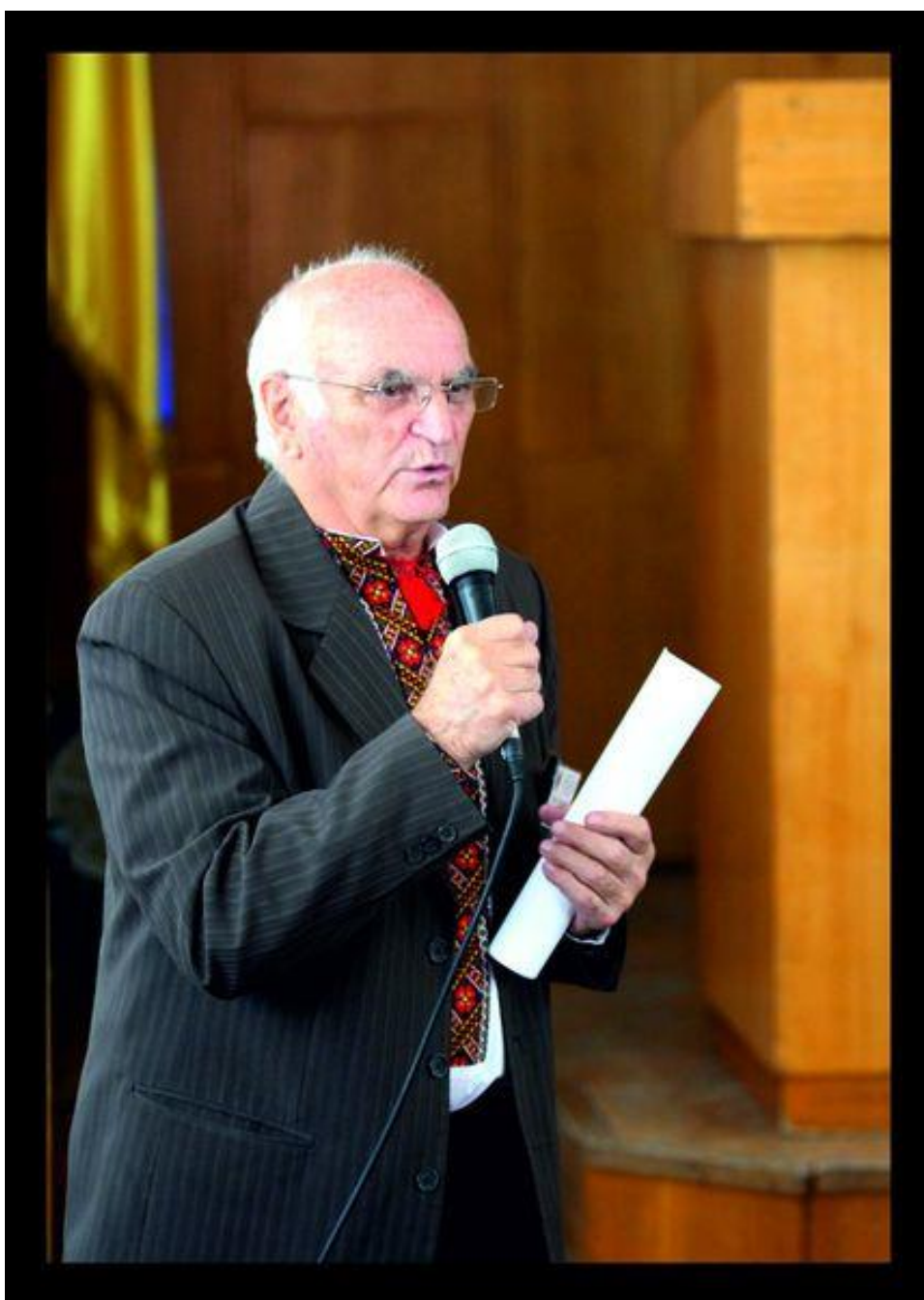
За багатогранну діяльність Світовий фонд дикої природи (WWF) нагородив професора Івана Волощука золотою медаллю, а КБЗ – почесною відзнакою за розвиток Карпатського біосферного заповідника.

Церемонія прощання із професором Іваном Волощуком відбудеться 30 травня 2024 року в церкві словацького міста Татранська Ломніца.

Вічна, світла пам'ять та Царство небесне нашому дорогому Другу.

Федір Гамор,
заступник директора Карпатського біосферного заповідника,
професор

27.05.2024 р.

На церемонії вручення сертифіката ЮНЕСКО із включення українсько-словацько-німецького об'єкта Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО «Букові праліси Карпат та давні букові ліси Німеччини» представникам урядів Німеччини, України та Словаччини (Берлін, 2011 р.)

Зліва направо: Іван Волощук, експерт МСОП Девід Михалик (США), Федір Гамор та професор, доктор Ганнес Кнапп (Німеччина)

Фундатори українсько-словацького об'єкта Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО «Букові праліси Карпат» – директор Карпатського біосферного заповідника професор Федір Гамор (другий зліва) та професор словацького університету Матея Бела Іван Волощук (другий справа) із німецькими партнерами в Національному парку «Ясмунд» на архіпелазі Рюген. У центрі – доктор Ельза Нікель (директор департаменту федерального Міністерства навколишнього середовища, охорони природи, будівництва та безпеки реакторів Федеративної Республіки Німеччина). Праворуч – професор Лембрет Єске (німецький фонд Міхаела Зукова). Ліворуч – Олах Дієхман (Міністерство з питань охорони довкілля німецької федеральної землі Мекленбург – Східна Померанія)
(Листопад 2011 р.)